

Γαλαζοπράσινη και βαθιά, δίπλα στη μικρή πόλη, απλώνεται η λίμνη. Μέσα στα νερά της καθρεφτίζει τα ψηλά του τα τείχη το παλιό, μεσαιωνικό και —θέλουν να λέν— ακόμα παλιότερο κάστρο της.

Πίσω απ' την ανατολική πλευρά του κάστρου, στην άκρη-άκρη της λίμνης, πάνω στην όχτη της, βρισκόταν ο μαχαλάς των ταμπάκιων. Έτσι τα λέγανε τα βυρσοδεψεία. Και ταμπάκους λέγανε τους βυρσοδέψες — ταμπάκηδες που τους λένε στις Σέρρες, στο Βόλο, θαρῶ και στη Σύρα.

Σ' όλο το μάκρος του μαχαλά, μέσα στο νερό της λίμνης, αραδιαζόντανε τα τομάρια, τεζαρισμένα καλά σε ξύλινα τελάρα και τα παίρναν ύστερα, ἅμα μουλιάζαν και τ' ἀργάζανε μέσα στ' ἀργαστήρια — στα ταμπάκια.

Όλα θά 'τανε καμιά δεκαπενταριά-εἴκοσι αὐτὰ τ' ἀργαστήρια, λιθόκτιστα, δίπατα ὅλα, με θολωτὲς μεγάλες πόρτες, στη σειρά κι ἀκουμπισμένα στα τείχη του κάστρου. Τὸ κάτω πάτωμα εἶχε τὰ παράθυρα μικρά, σὰν πολεμίστρες. Εἶταν ὅλο ἓνα μεγάλο χαγιάτι πλακόστρωτο, με κάτι ξύλινες σκάφες ἀπὸ δῶ κι ἀπὸ κεῖ. Μέσα σ' αὐτὰ τὰ χαγιάτια, κάνε ξυπόλυτοι, κάνε με κάτι μεγάλα ποδήματα και ξεβράκωτοι —δηλαδή

μονάχα με τὸ βρακί τους—δουλεύαν οἱ ταμπάκοι τὰ δέρματα. Τ' ἀπάνω πάτωμα πρόβαλλε στὸ δρόμο κάπου μισὸ μέτρο παραέξω ἀπ' τὸ κάτω κ' εἶχε τὰ παράθυρα μεγάλα — εἶδος βενετσιάνικα. Εἶτανε τὸ κατοικιὸ τους ἐκεῖ κι ἀνεβαίναν ἀπὸ μιὰ μικρὴ ξύλινη σκάλα μέσ' ἀπ' τ' ἀργαστήρια. Ὁ τόπος ὅλος τριγύρω βρωμολόπαγε τὴν ξυνὴ δριμύλα τοῦ τομαριοῦ.

Οἱ ταμπάκοι παinueόνταν πῶς εἶταν ἀπὸ τοὺς παλιότερους κατοίκους αὐτῆς τῆς πόλης και πῶς εἶταν ὅλοι τους ἀρχόντοι «καστρινοί», πὺ τοὺς πέταξαν οἱ τουῦρκοι ἀπ' τὸ κάστρο ὕστερα ἀπ' τὴν ἐπανάσταση τοῦ Σκυλόσοφου, στὰ 1612. Καὶ στ' ἀλήθεια, μιλούσανε τὸ ἰδίωμα τῆς πόλης καθαρότερα ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους και τὸ κρατοῦσαν ἀμόλευτο στὸ λεξιλόγιο και στη φωνητική του.